

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2014*

Περιεχόμενα

I – Το νομικό πλαίσιο	4
II – Ιστορικό της διαφοράς και επίμαχη απόφαση	4
III – Οι προσφυγές ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση	7
IV – Αιτήματα των διαδίκων και ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία	8
V – Επί των αιτήσεων αναιρέσεως	10
A — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής	10
1. Επί των τριών πρώτων λόγων αναιρέσεως και επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως	10
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	10
β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου	11
2. Επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν από το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής	17
B — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Reyrolle	18
1. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων	18
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	18
β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου	18
2. Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας	19
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	19

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου	20
Γ — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της SEHV και της Magrini	22
1. Επί των δύο πρώτων λόγων αναιρέσεως, οι οποίοι αντλούνται από παραβίαση της αρχής ne ultra petita και της αρχής του δεδικασμένου, αντιστοίχως	22
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	22
β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου	22
2. Επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν από το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως της SEHV και της Magrini	24
VI — Επί των δικαστικών εξόδων	24

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Αγορά έργων στον τομέα του εξοπλισμού
μεταγωγής με μόνωση αερίου — Αλληλέγγυα και εις ολόκληρον ευθύνη για την καταβολή του
προστίμου — Έννοια της επιχειρήσεως — Αρχές της προσωπικής ευθύνης και της εξατομικεύσεως των
ποινών και κυρώσεων — Πλήρης δικαιοδοσία του Γενικού Δικαστηρίου — Αρχή ne ultra petita —
Αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-231/11 P έως C-233/11 P,

με αντικείμενο τρεις αιτήσεις αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου
της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίες ασκήθηκαν στις 13 και 16 Μαΐου 2011,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την A. Antoniadis και από τους R. Sauer και N. von
Lingen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, (C-231/11 P),

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Siemens AG Österreich, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, με έδρα τη Βιέννη,

Siemens Transmission & Distribution Ltd, με έδρα το Μάντσεστερ (Ηνωμένο Βασίλειο),

Siemens Transmission & Distribution SA, με έδρα την Γκρενόμπλ (Γαλλία),

Nuova Magrini Galileo SpA, με έδρα το Μπέργκαμο (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τους H. Wollmann και F. Urlesberger, Rechtsanwälte,

πρωτοδίκως προσφεύγουσες

και

Siemens Transmission & Distribution Ltd (C-232/11 P),

Siemens Transmission & Distribution SA,

Nuova Magrini Galileo SpA (C-233/11 P),

εκπροσωπούμενες από τους H. Wollmann και F. Urlesberger, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την A. Antoniadis και από τους R. Sauer και N. von Linggen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

πρωτοδίκως καθής,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του τετάρτου τμήματος, M. Safjan, J. Malenovský και A. Prechal (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Μαΐου 2013,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με τις αιτήσεις τους αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Siemens Transmission & Distribution Ltd, η Siemens Transmission & Distribution SA και η Nuova Magrini Galileo SpA (στο εξής, οι τρεις αυτές εταιρίες από κοινού: αναιρεσείουσες εταιρίες) ζητούν τη μερική αναίρεση της αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 3 Μαρτίου 2011, επί των υποθέσεων T-122/07 έως T-124/07, Siemens Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής (Σύλλογή 2011, σ. II-793, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), και με την οποία ακύρωσε εν μέρει και μεταρρύθμισε την απόφαση C(2006) 6762 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2007, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81 ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/38.899 — Εξοπλισμός μεταγωγής με μόνωση αερίου), της οποίας σύνοψη δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2008, C 5, σ. 7, στο εξής: επίμαχη απόφαση).

I – Το νομικό πλαίσιο

- 2 Το άρθρο 23 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ L 1, σ. 1), το οποίο φέρει τον τίτλο «Πρόστιμα», προβλέπει τα εξής:

«[...]

2. Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [81 ΕΚ] ή του άρθρου [82 ΕΚ] [...]

[...]

3. Ο καθορισμός του ύψους του προστίμου γίνεται με βάση τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης.

[...]»

- 3 Κατά το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Έλεγχος από το Δικαστήριο»:

«Το Δικαστήριο διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία για τον έλεγχο των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή. Το Δικαστήριο δύναται να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει τα πρόστιμα ή τις χρηματικές ποινές που έχουν επιβληθεί.»

II – Ιστορικό της διαφοράς και επίμαχη απόφαση

- 4 Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση διαφοράς, όπως εκτίθενται στις σκέψεις 1 έως 22 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

- 5 Πρόκειται για διαφορά σχετική με σύμπραξη όσον αφορά τη διάθεση εξοπλισμού μεταγωγής με μόνωση αερίου (στο εξής: EMMA), ο οποίος χρησιμοποιείται για τον έλεγχο της ροής ενέργειας στα δίκτυα ηλεκτρικού ρεύματος. Πρόκειται για ηλεκτρικό υλικό βαρέος τύπου, χρησιμοποιούμενο ως κύριο στοιχείο υποσταθμών ηλεκτρικής ενέργειας που παραδίδονται έτοιμοι προς λειτουργία («με το κλειδί στο χέρι»).

- 6 Στις σκέψεις 1 έως 3 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι διάφορες εμπλεκόμενες στη διαφορά εταιρίες παρουσιάζονται ως εξής:

«1 Στις 20 Σεπτεμβρίου 1998, η VA Technologie AG [(στο εξής: VA Technologie)] απέκτησε μια θυγατρική της Rolls-Royce, ήτοι την Reyrolle Ltd, μεταγενέστερα VA Tech Reyrolle Ltd, εν συνεχεία Siemens Transmission & Distribution Ltd [...] (στο εξής: Reyrolle). Στις 13 Μαρτίου 2001, η VA Technologie, μέσω μιας εταιρίας κατά 100 % θυγατρικής της, ήτοι της VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG [...] (στο εξής: KEG), μεταβίβασε ως εισφορά την Reyrolle στη νεοσύστατη εταιρία VA Tech Schneider High Voltage GmbH (στο εξής: VAS), στην οποία, μέσω της θυγατρικής της, κατείχε το 60 % των μεριδίων, ενώ το υπόλοιπο κατείχε η Schneider Electric SA [(στο εξής: Schneider)]. Η εισφορά της τελευταίας προς τη VAS συνίστατο στη Schneider Electric High Voltage SA, μεταγενέστερα VA Tech Transmission & Distribution SA, εν συνεχεία Siemens Transmission & Distribution SA [...] (στο εξής: SEHV), και στη Nuova Magrini Galileo SpA [...] (στο εξής: Magrini), οι οποίες ήταν πρώην θυγατρικές της σε ποσοστό 100 %, καθώς η SEHV συγκέντρωνε, από το 1999, τις πρώην δραστηριότητες υψηλής εντάσεως διαφόρων θυγατρικών της Schneider [...].

- 2 Τον Οκτώβριο του 2004, η VA Technologie απέκτησε, μέσω της KEG, το σύνολο των μεριδίων της Schneider [...] στο κεφάλαιο της VAS.
- 3 Το 2005, η Siemens AG [στο εξής: Siemens] απέκτησε τον αποκλειστικό έλεγχο του ομίλου του οποίου η εταιρία VA Technologie ήταν μητρική εταιρία (στο εξής: όμιλος VA Tech), μέσω δημόσιας προσφοράς εξαγοράς που υπέβαλε μια θυγατρική, ήτοι η [...] Siemens AG Österreich (στο εξής: Siemens Österreich). Μετά την απόκτηση του κατά τα ανωτέρω ελέγχου, η VA Technologie και, εν συνεχεία, η VAS συγχωνεύθηκαν με τη Siemens Österreich.»
- 7 Στις 3 Μαρτίου 2004, η ABB Ltd (στο εξής: ABB) επισήμανε στην Επιτροπή την ύπαρξη συμπράξεως στον τομέα των EMMA και υπέβαλε προφορικά αίτηση περί μη επιβολής προστίμου, βάσει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας). Στις 25 Απριλίου 2004, η Επιτροπή δέχθηκε, υπό όρους, να μην επιβάλει πρόστιμο στην ABB.
- 8 Βάσει των δηλώσεων της ABB, η Επιτροπή κίνησε έρευνα στο πλαίσιο της οποίας, στις 11 και 12 Μαΐου 2004, διενήργησε απροειδοποίητα ελέγχους στις εγκαταστάσεις της Siemens, της Areva T&D SA, του ομίλου VA Tech, της Hitachi Ltd και της Japan AE Power Systems Corp. (στο εξής: JAEPS). Στις 20 Απριλίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, η οποία κοινοποιήθηκε σε 20 εταιρίες, μεταξύ των οποίων και οι αναιρεσιδούσες εταιρίες. Στις 18 και 19 Ιουλίου 2006 πραγματοποιήθηκε ακρόαση των οικείων επιχειρήσεων.
- 9 Στις 24 Ιανουαρίου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε την επίμαχη απόφαση, η οποία κοινοποιήθηκε στις 20 εταιρίες στις οποίες είχε κοινοποιηθεί η ανακοίνωση αιτιάσεων. Δηλαδή, εκτός των αναιρεσιδουσών εταιριών, στις Siemens Österreich, KEG, ABB, Alstom SA, Areva SA, Areva T&D AG, Areva T&D Holding SA, καθώς και Areva T&D SA (στο εξής, οι τέσσερις αυτές εταιρίες από κοινού: Areva), Fuji Electric Holdings Co. Ltd και Fuji Electric Systems Co. Ltd (στο εξής, οι δύο αυτές εταιρίες από κοινού: Fuji), Hitachi Ltd και Hitachi Europe Ltd (στο εξής, οι δύο αυτές εταιρίες από κοινού: Hitachi), JAEPS, Schneider, Mitsubishi Electric System Corp. (στο εξής: Mitsubishi) και Toshiba Corp. (στο εξής: Toshiba).
- 10 Στις σκέψεις 14 έως 16 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνοψίζονται τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της συμπράξεως, όπως διαπιστώθηκαν με την επίμαχη απόφαση, ως ακολούθως:
«14 Με τις αιτιολογικές σκέψεις 113 έως 123 της [επίμαχης] αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει ότι οι μετέχουσες στη σύμπραξη επιχειρήσεις συντόνιζαν την ανάθεση έργων EMMA σε παγκόσμια κλίμακα, εξαιρουμένων ορισμένων αγορών, βάσει συμφωνημένων κανόνων, με σκοπό τη διατήρηση των ποσοστώσεων οι οποίες σε γενικές γραμμές αντιστοιχούσαν στα μερίδια που ανέκαθεν κατείχαν στην αγορά. Διευκρίνισε ότι η ανάθεση έργων EMMA γινόταν βάσει μιας κοινής “ιαπωνικής” ποσοστώσεως και μιας κοινής “ευρωπαϊκής” ποσοστώσεως, οι οποίες εν συνεχεία κατανέμονταν αντιστοίχως μεταξύ ιαπωνικών και ευρωπαϊκών επιχειρήσεων. Με συμφωνία υπογραφείσα στη Βιέννη [(Αυστρία)] στις 15 Απριλίου 1988 (στο εξής: συμφωνία GQ), καθορίστηκαν οι κανόνες αναθέσεως έργων EMMA είτε σε Ιάπωνες είτε σε Ευρωπαίους κατασκευαστές και οι κανόνες συνυπολογισμού της αξίας των έργων στην αντίστοιχη ποσόστωση. Εξάλλου, με τις αιτιολογικές σκέψεις 124 έως 132 της [επίμαχης] αποφάσεως, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι οι μετέχουσες στη σύμπραξη επιχειρήσεις κατέληξαν σε άτυπη ρύθμιση (στο εξής: κοινή ρύθμιση), δυνάμει της οποίας τα έργα EMMA στην Ιαπωνία, αφενός, και στις χώρες των Ευρωπαίων κατασκευαστών, αφετέρου, οι οποίες ονομάζονταν από κοινού “κατασκευάστριες χώρες” EMMA, προοριζόνταν αποκλειστικά για τις μετέχουσες στο καρτέλ ιαπωνικές και ευρωπαϊκές εταιρίες αντιστοίχως. Τα έργα EMMA στις “κατασκευάστριες χώρες” δεν περιλαμβάνονταν στην ανταλλαγή πληροφοριακών στοιχείων μεταξύ των δύο αυτών ομάδων και δεν συνυπολογίζονταν στις αντίστοιχες ποσοστώσεις.

- 15 Η συμφωνία GQ περιλάμβανε επίσης κανόνες σχετικά με την ανταλλαγή, μεταξύ των δύο αυτών ομάδων, πληροφοριακών στοιχείων απαραίτητων για την λειτουργία του καρτέλ, την οποία εξασφάλιζαν οι γραμματείς των δύο ομάδων, για τη χειραγωγή των αντίστοιχων διαγωνισμών και για τον καθορισμό τιμών για τα μη δυνάμενα να ανατεθούν έργα EMMA. Κατά το παράρτημα 2 της συμφωνίας GQ, η συμφωνία ίσχυε παγκοσμίως, με εξαίρεση τις Ηνωμένες Πολιτείες, τον Καναδά, την Ιαπωνία και 17 χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Επιπλέον, σύμφωνα με την κοινή ρύθμιση, τα έργα EMMA στις λοιπές ευρωπαϊκές χώρες, εκτός των “κατασκευαστριών”, προορίζονταν αποκλειστικά για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις του καρτέλ, καθώς οι ιαπωνικές αντίστοιχες είχαν δεσμευθεί να μη μετέχουν σε διαγωνισμούς για έργα EMMA στην Ευρώπη.
- 16 Κατά την Επιτροπή, η κατανομή των έργων EMMA μεταξύ των Ευρωπαίων κατασκευαστών έγινε βάσει συμφωνίας υπογραφείσας στη Βιέννη στις 15 Απριλίου 1988, με τίτλο “E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement” (Συμφωνία της ομάδας E για την εφαρμογή της συμφωνίας GQ) [...]. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η ανάθεση έργων EMMA στην Ευρώπη γινόταν βάσει κανόνων και διαδικασιών πανομοιότυπων με τους ισχύοντες για την ανάθεση έργων EMMA σε άλλες χώρες. Ειδικότερα, τα έργα EMMA στην Ευρώπη αποτελούσαν επίσης αντικείμενο γνωστοποιήσεως, καταγραφής, προκαθορισμένης αναθέσεως, χειραγωγήσεως και τιμολογήσεως στο κατώτατο δυνατό επίπεδο.»
- 11 Λαμβάνοντας υπόψη διαπιστώσεις περί των πραγματικών περιστατικών και νομικές εκτιμήσεις, η Επιτροπή αποφάνθηκε, στην επίμαχη απόφαση, ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις είχαν παραβεί τα άρθρα 81 ΕΚ και 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ) και τους επέβαλε πρόστιμα, των οποίων το ύψος υπολογίστηκε κατ’ εφαρμογήν της μεθοδολογίας που εκτίθεται στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3) και της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.
- 12 Η Επιτροπή αποφάσισε ότι, κατ’ εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, έπρεπε να δεχθεί την αίτηση απαλλαγής από την υποχρέωση καταβολής προστίμου που είχε υποβάλει η ABB, πλην όμως οι αιτήσεις περί επιείκειας, μεταξύ των οποίων και εκείνη που είχε υποβάλει ο όμιλος VA Tech, έπρεπε άπασες να απορριφθούν.
- 13 Τα άρθρα 1 και 2 της επίμαχης αποφάσεως ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 1

Οι ακόλουθες επιχειρήσεις παρέβησαν τα [άρθρα 81 ΕΚ και 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ] μετέχοντας, κατά το διαλαμβανόμενο χρονικό διάστημα, σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στον τομέα των [EMMA] εντός του [Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ)]:

[...]

ιγ) [Magrini], από 15 Απριλίου 1988 έως 13 Δεκεμβρίου 2000, και από 1ης Απριλίου 2002 έως 11 Μαΐου 2004·

ιδ) [Schneider], από 15 Απριλίου 1988 έως 13 Δεκεμβρίου 2000·

[...]

ιστ) Siemens [Österreich], από 20 Σεπτεμβρίου 1998 έως 13 Δεκεμβρίου 2000, και από 1ης Απριλίου 2002 έως 11 Μαΐου 2004·

ιζ) [Reyrolle], από 15 Απριλίου 1988 έως 13 Δεκεμβρίου 2000, και από 1ης Απριλίου 2002 έως 11 Μαΐου 2004·

ιη) [SEHV], από 15 Απριλίου 1988 έως 13 Δεκεμβρίου 2000, και από 1ης Απριλίου 2002 έως 11 Μαΐου 2004·

[...]

κ) [KEG], από 20 Σεπτεμβρίου 1998 έως 13 Δεκεμβρίου 2000, και από 1ης Απριλίου 2002 έως 11 Μαΐου 2004.

Άρθρο 2

Για τις παραβάσεις του άρθρου 1, επιβάλλονται τα ακόλουθα πρόστιμα:

[...]

ι) Schneider [...]: 3 600 000 ευρώ·

ια) Schneider [...], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τις [SEHV] και [Magrini]: 4 500 000 ευρώ·

ιβ) [Reyrolle]: 22 050 000 ευρώ, εκ των οποίων:

i) αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τις [SEHV] και [Magrini]: 17 550 000 ευρώ, και

ii) αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τις Siemens [Österreich] και [KEG]: 12 600 000 ευρώ·

[...]».

III – Οι προσφυγές ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 14 Από τις σκέψεις 33, 34 και 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, προς στήριξη των αιτημάτων τους περί ακυρώσεως, οι τότε προσφεύγουσες είχαν προβάλει δύο λόγους ακυρώσεως.
- 15 Ο πρώτος λόγος αντλούνταν από παράβαση των άρθρων 81, παράγραφος 1, ΕΚ και 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας ΕΟΧ, καθώς και των άρθρων 23, παράγραφοι 2 και 3, και 25 του κανονισμού 1/2003. Ο λόγος αυτός περιελάμβανε τέσσερα σκέλη, αντλούμενα, το μεν πρώτο από παράλειψη αποδείξεως της προβαλλομένης παραβάσεως, το δεύτερο από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τη χρονική διάρκεια της προβαλλομένης παραβάσεως, το τρίτο από το υπερβολικό ύψος του ποσού του επιβληθέντος προστίμου και το τέταρτο από επιχείρημα περί παραγραφής της προβαλλομένης παραβάσεως όσον αφορά το χρονικό διάστημα πριν τις 16 Ιουλίου 1998.
- 16 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλούνταν από παράβαση ουσιώδους τύπου και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, ειδικότερα δε από προσβολή του δικαιώματος των προσφευγουσών για εξέταση του μάρτυρα κατηγορίας, το οποίο απορρέει από το άρθρο 6, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950.
- 17 Το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε, κατ' ουσίαν, την ύπαρξη της παραβάσεως όπως αυτή είχε διαπιστωθεί από την Επιτροπή στην επίμαχη απόφαση, καθώς και το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στον όμιλο VA Tech συνολικά, δηλαδή το άθροισμα των ποσών που έπρεπε να καταβάλει καθεμία από τις εταιρίες που απαρτίζουν τον όμιλο αυτόν.

- 18 Μολονότι το Γενικό Δικαστήριο μείωσε τη χρονική διάρκεια της παραβάσεως στην οποία είχαν υποπέσει οι εταιρίες του ομίλου VA Tech, εξαιρώντας από τη διάρκεια αυτή το χρονικό διάστημα μεταξύ 1ης Απριλίου και 30ής Ιουνίου 2002, και ακύρωσε, κατά το μέτρο αυτό, την επίμαχη απόφαση (σκέψεις 63 έως 72 και 236 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και σημείο 1 του διατακτικού της), διαπίστωσε εν συνεχεία, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, ότι, κατ' εφαρμογήν των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, αυτή η μείωση της χρονικής διάρκειας της παραβάσεως δεν συνεπάγεται μεταβολή του ποσού του προστίμου που είχε επιβληθεί στις εταιρίες αυτές (σκέψη 261 της ίδιας αποφάσεως).
- 19 Ωστόσο, βάσει του σκεπτικού που εκτίθεται στις σκέψεις 137 έως 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 166 της αποφάσεως αυτής, ότι, κρίνοντας αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες τις Reyrolle, SEHV και Magrini για την καταβολή προστίμου του οποίου το ύψος υπερέβαινε σαφώς την κοινή ευθύνη τους, μη κρίνοντας αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες τις Siemens Österreich και KEG για την καταβολή μέρους του προστίμου που επιβλήθηκε στις SEHV και Magrini και μη υποχρεώνοντας μόνη τη Reyrolle σε καταβολή μέρους του επιβληθέντος σε αυτήν προστίμου, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων.
- 20 Στη σκέψη 167 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι έπρεπε να ακυρώσει το άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως όσον αφορά το ύψος του επιβλητέου στις SEHV και Magrini προστίμου και όσον αφορά τον καθορισμό των ποσών που έπρεπε να καταβάλουν αλληλεγγύως οι τότε προσφεύγουσες.
- 21 Στις σκέψεις 236 έως 264 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, μεταρρύθμισε τα πρόστιμα που είχαν επιβληθεί στις τότε προσφεύγουσες, καθορίζοντας επίσης, για τα διάφορα αυτά πρόστιμα, το ποσοστό που έφερε καθεμία από τις εταιρίες στις εσωτερικές σχέσεις μεταξύ αλληλέγγυων συνοφειλετών, σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 158 και 159 της αποφάσεως αυτής.
- 22 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο, με το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ακύρωσε το άρθρο 2, στοιχεία ι', ια' και ιβ', της επίμαχης αποφάσεως και, με το σημείο 3 του διατακτικού αυτού, καθόρισε το ποσό των προστίμων ως εξής:

- «— [SEHV] και [Magrini], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τη [Schneider]: 8 100 000 ευρώ·
- [Reyrolle], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τις Siemens [Österreich], [KEG], [SEHV] και [Magrini]: 10 350 000 ευρώ·
- [Reyrolle], αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τις Siemens [Österreich] και [KEG]: 2 250 000 ευρώ·
- [Reyrolle]: 9 450 000 ευρώ.»

IV – Αιτήματα των διαδίκων και ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

- 23 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
- κυρίως, να αναιρέσει το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον αυτό βασίζεται στην εκτιθέμενη στη σκέψη 157 της αποφάσεως αυτής διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Επιτροπή υποχρεούται να καθορίσει το ποσοστό το οποίο αναλογεί σε κάθε εταιρία που αποτελεί μέρος της ίδιας επιχειρήσεως όσον αφορά τα ποσά για την καταβολή των οποίων κρίθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες οι εταιρίες που ανήκουν στην επιχείρηση αυτή και να αναιρέσει το σημείο 3 του διατακτικού της εν λόγω αποφάσεως, καθόσον

με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο, σύμφωνα με τις εκτεθείσες στη σκέψη 158 διαπιστώσεις, σε συνδυασμό με τις σκέψεις 245, 247, 262, και 263 της ίδιας αποφάσεως, καθόρισε εκ νέου το ύψος των προστίμων, καθώς και το ποσοστό επί των ποσών αυτών που πρέπει να καταβάλει κάθε εταιρία·

- επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον, βάσει της σκέψεως 157 της αποφάσεως αυτής, επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να καθορίσει το ποσοστό που αναλογεί σε κάθε εταιρία η οποία αποτελεί μέρος της ίδιας επιχειρήσεως, όσον αφορά τα ποσά για την καταβολή των οποίων κρίθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες οι εταιρίες που αποτελούν μέρος της ίδιας επιχειρήσεως και να αναιρέσει την εν λόγω απόφαση καθόσον με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο, σύμφωνα με τις εκτεθείσες στη σκέψη 158 διαπιστώσεις, σε συνδυασμό με τις σκέψεις 245, 247, 262 και 263 της ίδιας αποφάσεως, καθόρισε το ποσοστό επί του συνολικού προστίμου που πρέπει να καταβάλει καθεμία από τις εταιρίες, μεταρρυθμίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την επίμαχη απόφαση·
- να απορρίψει τις προσφυγές που ασκήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων T-122/07, T-123/07 και T-124/07, καθόσον με αυτές ζητείται η ακύρωση του άρθρου 2, στοιχεία ι', ια' και ιβ', της επίμαχης αποφάσεως·
- να καταδικάσει τις αναιρεσίβλητες και πρωτοδίκως προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

24 Οι Reyrolle, SEHV και Magrini ζητούν από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και
- να δεχθεί τα αιτήματά τους στο σύνολό τους.

25 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Reyrolle ζητεί από το Δικαστήριο:

- να μεταρρυθμίσει το σημείο 3, τέταρτη περίπτωση, του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έτσι ώστε το πρόστιμο που επιβλήθηκε στη Reyrolle με το εν λόγω σημείο του διατακτικού να μειωθεί κατά τουλάχιστον 7 400 000 ευρώ·
- επικουρικώς, να αναιρέσει το σημείο 3 του διατακτικού της αποφάσεως αυτής, καθόσον την αφορά, και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο·
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

26 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι SEHV και Magrini ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον ακυρώνει το άρθρο 2, στοιχεία ι' και ια', της επίμαχης αποφάσεως·
- να αναιρέσει το σημείο 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αποφάσεως αυτής, να επικυρώσει το άρθρο 2, στοιχεία ι' και ια', της επίμαχης αποφάσεως και να κρίνει, όσον αφορά το άρθρο 2, στοιχείο ια', της εν λόγω αποφάσεως, ότι έκαστος των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών φέρει το ένα τρίτο του ποσού των 4 500 000 ευρώ·
- επικουρικώς, να αναιρέσει το σημείο 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου·
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως της Reyrolle και εκείνη των SEHV και Magrini στο σύνολό τους και
- να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες εταιρίες στα δικαστικά έξοδα.

28 Με διάταξη της 1ης Ιουλίου 2011, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου διέταξε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων C-231/11 P έως C-233/11 P προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

V – Επί των αιτήσεων αναιρέσεως

A — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής

29 Η Επιτροπή προβάλλει επτά λόγους αναιρέσεως προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, οι οποίοι αντλούνται, αντιστοίχως, από παράβαση του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003, από μη ορθή άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου, από παραβίαση των αρχών της προσωπικής ευθύνης, της εξατομικεύσεως των ποινών και κυρώσεων, της αρχής *ne ultra petita* και της αρχής της αντιμωλίας, από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από πλάνη κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής όσον αφορά τον καθορισμό των υποκειμένων δικαίου στα οποία καταλογίζεται η ευθύνη για την παράβαση.

30 Οι τρεις πρώτοι λόγοι αναιρέσεως και ο έβδομος πρέπει να εξετασθούν από κοινού.

1. Επί των τριών πρώτων λόγων αναιρέσεως και επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Με τον πρώτο λόγο της αναιρέσεως, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη το άρθρο 23 του κανονισμού 1/2003, καθόσον ερμήνευσε τη διάταξη αυτή ως έχουσα την έννοια ότι της παρέχει την εξουσία, ενδεχομένως δε της επιβάλλει την υποχρέωση, να καθορίζει το ποσοστό που αναλογεί στους διάφορους συνοφειλέτες, όσον αφορά την καταβολή του προστίμου το οποίο οφείλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον έναντι της Επιτροπής, λόγω της παραβάσεως που διέπραξε η επιχείρηση της οποίας αποτελούσαν μέρος.

32 Η εξουσία επιβολής προστίμων την οποία διαθέτει η Επιτροπή βάσει της εν λόγω διατάξεως αφορά μόνον τις εξωτερικές σχέσεις μεταξύ αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, δηλαδή τη σχέση μεταξύ της Επιτροπής και των αποδεκτών της αποφάσεως οι οποίοι ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον για την καταβολή του προστίμου, ως μέρη της ίδιας και αυτής επιχειρήσεως, και όχι τις εσωτερικές σχέσεις μεταξύ των διαφόρων αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών.

33 Η εξουσία της Επιτροπής να υποχρεώνει στην καταβολή προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον πλείονες εταιρίες απορρέει άμεσα από την ευθύνη των «επιχειρήσεων». Δεν μπορεί, αντιθέτως, να συναχθεί από την έννοια της επιχείρησης ευρύτερη αρμοδιότητα η οποία καθιστά δυνατό στην Επιτροπή τον καθορισμό των έννομων σχέσεων μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών.

34 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, ερμηνεύοντας το άρθρο 23 του κανονισμού 1/2003 υπό την έννοια ότι εμπεριέχει και την εξουσία, ενδεχομένως δε και την υποχρέωση, ρυθμίσεως ζητημάτων απομένων των εσωτερικών σχέσεων μεταξύ των αλληλεγγύως

και εις ολόκληρον οφειλετών του προστίμου και καθορίζοντας συγκεκριμένα, σε αυτή τη βάση, τα ποσοστά που αναλογούν στις διάφορες προσφεύγουσες εταιρίες, υπερέβη τις εξουσίες που απορρέουν από την πλήρη δικαιοδοσία του, δεδομένου ότι η δικαιοδοσία αυτή αφορά αποκλειστικώς την εξωτερική σχέση μεταξύ της Επιτροπής και της επιχείρησης στην οποία επιβάλλεται πρόστιμο.

- 35 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, στη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, βάσει της αρχής της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων, κάθε αποδέκτης της αποφάσεως ο οποίος οφείλει αλληλεγγύως και εις ολόκληρον να καταβάλει το πρόστιμο πρέπει να μπορεί να συναγάγει από την απόφαση αυτή το ποσοστό που του αναλογεί στη σχέση του με τους λοιπούς αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνόμενους οφειλέτες, από τη στιγμή που θα καταβληθεί το πρόστιμο στην Επιτροπή.
- 36 Η αρχή αυτή, όπως και η αρχή της προσωπικής ευθύνης, έχει εφαρμογή στην επιχείρηση αφεαυτής και όχι στα διάφορα νομικά πρόσωπα που την απαρτίζουν.
- 37 Η αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων επιτάσσει να εξετάζει η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό του ποσού των προστίμων, τη σχετική βαρύτητα της συμμετοχής καθεμίας από τις επιχειρήσεις που διέπραξαν την παράβαση, βάσει της ατομικής συμπεριφοράς των οικείων επιχειρήσεων και, ενδεχομένως, των επιβαρυντικών ή ελαφρυντικών περιστάσεων.
- 38 Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, καθόσον η σκέψη 150 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να ερμηνευθεί ως έχουσα την έννοια ότι η Επιτροπή οφείλει να υποχρεώσει αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στην καταβολή του προστίμου όλες τις οντότητες που μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνες συμμετοχής σε παράβαση που διέπραξε επιχείρηση, αντιβαίνει στην ελευθερία επιλογής που διαθέτει συναφώς αυτό το θεσμικό όργανο.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 39 Βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλλει πρόστιμα σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων σε περίπτωση κατά την οποία, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81 ΕΚ ή του άρθρου 82 ΕΚ.
- 40 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως που προβάλλει, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, με τη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι απόκειται αποκλειστικά στην Επιτροπή, στο πλαίσιο της ασκήσεως της αρμοδιότητάς της περί επιβολής προστίμων δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, να «καθορίσει το ποσοστό που αναλογεί στις διάφορες εταιρίες, όσον αφορά το πρόστιμο στο οποίο καταδικάστηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, κατά το μέτρο που αυτές αποτελούσαν τμήμα μιας και μόνης επιχείρησης, το καθήκον δε αυτό δεν μπορεί να ανατεθεί στα εθνικά δικαστήρια».
- 41 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι το δίκαιο του ανταγωνισμού της Ένωσης αφορά τις δραστηριότητες των επιχειρήσεων (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2013, C-508/11 P, ENI κατά Επιτροπής, σκέψη 82, και της 11ης Ιουλίου 2013, C-440/11 P, Επιτροπή κατά Stichting Administratiekantor Portielje, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 42 Η επιλογή των συντακτών των Συνθηκών ήταν η χρήση της έννοιας της επιχείρησης για τον προσδιορισμό του αυτοεργού παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού, κολάσιμης κατ' εφαρμογήν των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, και όχι η χρήση άλλων εννοιών, όπως είναι αυτή της εταιρίας ή του νομικού προσώπου, η οποία χρησιμοποιείται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 48 ΕΚ (βλ., σχετικώς, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, C-501/11 P, Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 102).

- 43 Κατά πάγια νομολογία, η έννοια της επιχειρήσεως περιλαμβάνει κάθε οντότητα που ασκεί οικονομική δραστηριότητα, ανεξαρτήτως του νομικού καθεστώτος στο οποίο υπάγεται και του τρόπου χρηματοδοτήσεώς της. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έννοια αυτή δηλώνει μια οικονομική ενότητα, μολονότι, από νομικής απόψεως, η ενότητα αυτή αποτελείται από πλείονα φυσικά ή νομικά πρόσωπα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Ιουλίου 2012, C-628/10 P και C-14/11 P, Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 44 Σε περίπτωση κατά την οποία μια τέτοια οικονομική ενότητα παραβιάζει τους κανόνες του ανταγωνισμού, υπέχει ευθύνη για την παράβαση αυτή, κατά την αρχή της προσωπικής ευθύνης (βλ., μεταξύ άλλων, προμνημονευθείσες αποφάσεις Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής, σκέψη 42, και Επιτροπή κατά Stichting Administratiekantor Portielje, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 45 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, είναι δυνατό να επιβληθούν κυρώσεις σε νομικό πρόσωπο το οποίο δεν είναι ο αυτουργός παραβάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού λόγω της συνιστώσας παράβαση συμπεριφοράς άλλου νομικού προσώπου, εφόσον αμφότερα τα πρόσωπα αυτά αποτελούν μέρος της ίδιας οικονομικής ενότητας και απαρτίζουν, επομένως, την επιχείρηση που παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ.
- 46 Κατά πάγια νομολογία, επομένως, η συμπεριφορά θυγατρικής εταιρίας μπορεί να καταλογισθεί στη μητρική, ιδίως οσάκις η θυγατρική αυτή, μολονότι έχει χωριστή νομική προσωπικότητα, δεν καθορίζει κατά τρόπο αυτόνομο τη συμπεριφορά της στην αγορά, αλλά εφαρμόζει κατ' ουσίαν τις οδηγίες της μητρικής εταιρίας, λαμβανομένων, ιδίως, υπόψη των οικονομικών, οργανωτικών και νομικών δεσμών που υφίστανται μεταξύ των δύο αυτών νομικών προσώπων (βλ., μεταξύ άλλων, προμνημονευθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Stichting Administratiekantor Portielje, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 47 Εφόσον, στο πλαίσιο κάθετης κεφαλαιουχικής σχέσεως αυτού του είδους, η εμπλεκόμενη μητρική εταιρία τεκμαίρεται ότι έχει παραβεί η ίδια τους κανόνες περί ανταγωνισμού του δικαίου της Ένωσης, η ευθύνη της για την παράβαση απορρέει στο σύνολό της από εκείνην της θυγατρικής της (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 22ας Ιανουαρίου 2013, C-286/11 P, Επιτροπή κατά Tomkins, σκέψεις 43 και 49, και της 26ης Νοεμβρίου 2013, C-50/12 P, Kendrion κατά Επιτροπής, σκέψη 55).
- 48 Εν συνεχεία, η Επιτροπή θα μπορεί να κρίνει τη μητρική εταιρία ως αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνη για την καταβολή του επιβληθέντος στη θυγατρική της προστίμου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 29ης Μαρτίου 2011, C-201/09 P και C-216/09 P, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ., Συλλογή 2011, σ. I-2239, σκέψη 98).
- 49 Επομένως, ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 150 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά πάγια νομολογία, σε περίπτωση κατά την οποία μπορεί να γίνει δεκτό ότι πλείονα πρόσωπα ευθύνονται προσωπικώς για τη συμμετοχή σε παράβαση την οποία διέπραξε μία και μόνη επιχείρηση, κατά την έννοια του δικαίου του ανταγωνισμού, τα πρόσωπα αυτά πρέπει να θεωρούνται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνα.
- 50 Οι επικρίσεις τις οποίες διατυπώνει η Επιτροπή, στο πλαίσιο του εβδόμου λόγου αναιρέσεως που προβάλλει, όσον αφορά την εν λόγω σκέψη 150 δεν μπορούν να γίνουν δεκτές, δεδομένου ότι από τη σκέψη αυτή, νοούμενη εντός του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται και ερμηνευόμενη με γνώμονα την παρατιθέμενη σε αυτή νομολογία, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται πράγματι να επιβάλλει πρόστιμο αλληλεγγύως και εις ολόκληρον σε όλα τα πρόσωπα που μπορούν να θεωρηθούν ότι υπέχουν προσωπικώς ευθύνη για τη συμμετοχή σε παράβαση την οποία διέπραξε μία και μόνη επιχείρηση.

- 51 Σε περίπτωση κατά την οποία η Επιτροπή κάνει, επομένως, χρήση, βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, της δυνατότητας να υποχρεώσει στην καταβολή προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον διάφορα νομικά πρόσωπα τα οποία αποτελούν μέρος της ίδιας επιχείρησης που ευθύνεται για την παράβαση, ο εκ μέρους της Επιτροπής καθορισμός του ποσού του προστίμου αυτού, καθόσον απορρέει από την εφαρμογή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της έννοιας της επιχείρησης, η οποία είναι έννοια του δικαίου της Ένωσης, υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς οι οποίοι επιβάλλουν να λαμβάνονται δεόντως υπόψη τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της οικείας επιχείρησης, όπως αυτή είχε συσταθεί κατά τα χρονικά διάστημα διαπράξεως της παραβάσεως.
- 52 Η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό των εξωτερικών σχέσεων των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, οφείλει ιδίως να τηρεί την αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων, η οποία επιτάσσει, σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, το ύψος του ποσού του προστίμου που επιβάλλεται να καθορίζεται αναλόγως της σοβαρότητας της παραβάσεως που προσάπτεται ατομικώς στην οικεία επιχείρηση και της χρονικής διάρκειάς του.
- 53 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι μεταξύ των στοιχείων που μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας των παραβάσεων και, ως εκ τούτου, μπορούν να ληφθούν υπόψη για την εξατομικεύση του προστίμου που επιβάλλεται στην οικεία οικονομική οντότητα περιλαμβάνονται η συμπεριφορά καθεμιάς από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, ο ρόλος που διαδραμάτισε καθεμία από αυτές όσον αφορά τη σύναψη των συμφωνιών ή τις εναρμονισμένες πρακτικές, το κέρδος που αποκόμισαν από τις συμφωνίες ή τις πρακτικές αυτές, το μέγεθός τους και η αξία των οικείων εμπορευμάτων, καθώς και ο κίνδυνος που αποτελούν οι παραβάσεις αυτού του είδους για τους σκοπούς της Ένωσης (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 242).
- 54 Στο πλαίσιο αυτό, ορθώς έκρινε εξάλλου το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 153 και 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αντιστοίχως, ότι αφενός μεν η Επιτροπή δεν δύναται να καθορίσει ελεύθερα τα ποσά που οφείλονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, αφετέρου δε, εν προκειμένω, όφειλε να λάβει υπόψη τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη, στην αιτιολογική σκέψη 468 της επίμαχης αποφάσεως, όσον αφορά την ευθύνη των διαφόρων επιχειρήσεων για τα κρίσιμα για αυτές χρονικά διαστήματα της παραβάσεως.
- 55 Μολονότι βεβαίως η απόφαση της Επιτροπής περί επιβολής προστίμων πρέπει κατ' ανάγκη να έχει ως αποδέκτες τα νομικά πρόσωπα που αποτελούν μια επιχείρηση, ο περιορισμός αυτός, του οποίου ο χαρακτήρας είναι αμιγώς πρακτικός, δεν συνεπάγεται ότι, οσάκις η Επιτροπή κάνει χρήση της δυνατότητας να επιβάλει πρόστιμο αλληλεγγύως και εις ολόκληρον σε πλείονα νομικά πρόσωπα, καθόσον αποτελούσαν ενιαία επιχείρηση κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως, οι κανόνες και οι αρχές του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης έχουν εφαρμογή όχι μόνο στην οικεία επιχείρηση, αλλά και στα νομικά πρόσωπα που την αποτελούν.
- 56 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι οι κανόνες του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, περιλαμβανομένων των σχετικών με την εξουσία της Επιτροπής περί επιβολής κυρώσεων, και οι αρχές του δικαίου της Ένωσης περί προσωπικής ευθύνης για την παράβαση και περί εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων που πρέπει να τηρηθούν κατά την άσκηση της εξουσίας αυτής επιβολής κυρώσεων αφορούν μόνον την επιχείρηση αφεαυτής και όχι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που την αποτελούν.
- 57 Ειδικότερα, η έννοια του δικαίου της Ένωσης περί αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθύνης για την καταβολή του προστίμου, καθόσον απλώς απορρέει αυτοδικαίως από την έννοια της επιχείρησης, αφορά αποκλειστικώς την επιχείρηση και όχι τις εταιρίες που την αποτελούν.

- 58 Μολονότι από το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι η Επιτροπή δύναται να υποχρεώσει πλείονες εταιρίες στην καταβολή προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, καθόσον οι εταιρίες αυτές αποτελούσαν μέρος της ίδιας επιχειρήσεως, τόσο το γράμμα της διατάξεως αυτής όσο και ο σκοπός που επιδιώκεται με τον μηχανισμό της αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθύνης δεν καθιστούν δυνατό να γίνει δεκτό ότι η εξουσία αυτή επιβολής κυρώσεων περιλαμβάνει, εκτός του καθορισμού των εξωτερικών σχέσεων των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, και τον καθορισμό των ποσοστών που οφείλουν οι αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλέτες στο πλαίσιο των εσωτερικών σχέσεων τους.
- 59 Αντιθέτως, ο σκοπός του μηχανισμού της αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθύνης συνίσταται στο ότι αποτελεί επιπλέον νομικό μέσο που διαθέτει η Επιτροπή για να ενισχύσει την αποτελεσματικότητα της δράσεώς της στον τομέα της εισπράξεως των προστίμων που επιβάλλονται λόγω παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού, δεδομένου ότι ο μηχανισμός αυτός ελαττώνει, για την Επιτροπή ως δικαιούχο της αξιώσεως που συνιστούν τα πρόστιμα αυτά, τον κίνδυνο αφερεγγυότητας, στοιχείο που συμβάλλει στην επίτευξη του αποτρεπτικού σκοπού που επιδιώκεται εν γένει με το δίκαιο του ανταγωνισμού, όπως άλλωστε ορθώς αποφάνθηκε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 151 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως (βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2011, C-78/10, Berel κ.λπ., Συλλογή 2011, σ. I-717, σκέψη 48).
- 60 Ο καθορισμός, όμως, όσον αφορά την εσωτερική σχέση μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, των ποσοστών που αυτοί οφείλουν δεν αφορά τον διττό σκοπό αυτό. Πρόκειται, πράγματι, για μια διαφορά που ανακύπτει σε μεταγενέστερο στάδιο, κατά το οποίο δεν υφίσταται πλέον, καταρχήν, συμφέρον της Επιτροπής, καθόσον της έχει καταβληθεί το σύνολο του προστίμου από έναν ή περισσότερους εκ των εν λόγω συνοφειλετών.
- 61 Επιπλέον, ούτε ο κανονισμός 1/2003 ούτε το δίκαιο της Ένωσης εν γένει περιλαμβάνουν κανόνες που να καθιστούν δυνατή την επίλυση μιας τέτοιας ένδικης διαφοράς, σχετικής με τον επιμερισμό σε εσωτερικό επίπεδο του χρέους για την καταβολή του οποίου οι εμπλεκόμενες εταιρίες ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον (βλ., κατ' αναλογία, προμνημονευθείσα απόφαση Berel κ.λπ., σκέψεις 42 και 43).
- 62 Υπό τις συνθήκες αυτές, ελλείψει συμβατικού καθορισμού των ποσοστών των συνοφειλετών προστίμου για την καταβολή του οποίου ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, απόκειται στα εθνικά δικαστήρια να καθορίζουν τα ποσοστά αυτά, τηρουμένου του δικαίου της Ένωσης, σύμφωνα με το εφαρμοστέο στη διαφορά εθνικό δίκαιο.
- 63 Στο πλαίσιο αυτό, η υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών, την οποία υπέχει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 4 ΣΕΕ, ισχύει στο πλαίσιο εκδικάσεως αναγωγικώς προβληθείσας αξιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ανεξαρτήτως αν μια τέτοια αξίωση πρέπει καταρχήν να εκδικασθεί βάσει του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου. Συγκεκριμένα, αφενός, η απόφαση της Επιτροπής περί αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθύνης για την καταβολή προστίμου, καθόσον προσδιορίζει τους αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλέτες και καθορίζει το μέγιστο ποσό που μπορεί να απαιτήσει η Επιτροπή από καθέναν από αυτούς, καθορίζει και το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου πρέπει να εκδικασθούν οι αξιώσεις αυτές. Αφετέρου, η Επιτροπή ενδέχεται να έχει στη διάθεσή της κρίσιμα στοιχεία για τον καθορισμό των ποσοστών των συνοφειλετών.
- 64 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι απόκειται αποκλειστικώς στην Επιτροπή, στο πλαίσιο της ασκήσεως της αρμοδιότητάς της περί επιβολής προστίμων δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, να «καθορίσει το ποσοστό που αναλογεί στις διάφορες εταιρίες, όσον αφορά το πρόστιμο στο οποίο καταδικάστηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, κατά το μέτρο που αυτές αποτελούσαν τμήμα μιας και μόνης επιχειρήσεως», [και ότι] «το καθήκον δε αυτό δεν μπορεί να ανατεθεί στα εθνικά δικαστήρια».

- 65 Εξ αυτών συνάγεται επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη και σε άλλες περιπτώσεις, κατά πρώτον δε εκθέτοντας, στις σκέψεις 153 έως 159 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ορισμένες αρχές σχετικά με τις εσωτερικές σχέσεις των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών.
- 66 Καταρχάς, δεδομένου ότι, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, η αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων αφορά μόνον την επιχείρηση αφεαυτής και όχι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που την αποτελούν, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κρίνοντας, στη σκέψη 153 της αποφάσεως εκείνης, ότι από την αρχή αυτή απορρέει ότι κάθε εταιρία πρέπει να μπορεί να συναγάγει από την απόφαση με την οποία της επιβάλλεται πρόστιμο το οποίο οφείλει αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με μία ή περισσότερες άλλες εταιρίες το ποσοστό που της αναλογεί στη σχέση της με τους αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνόμενους συνοφειλέτες της, κατόπιν της καταβολής του προστίμου στην Επιτροπή.
- 67 Εν συνεχεία, δεδομένου ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 62 της παρούσας αποφάσεως, απόκειται στα εθνικά δικαστήρια να καθορίζουν, τηρουμένου του δικαίου της Ένωσης, τα ποσοστά που αναλογούν στους οφειλέτες προστίμου για το οποίο ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, σύμφωνα με το εφαρμοστέο στη διαφορά εθνικό δίκαιο, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 155 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αφενός μεν ότι η έννοια της αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθύνης για την καταβολή των προστίμων αποτελεί αυτοτελή έννοια η οποία πρέπει να ερμηνεύεται βάσει των σκοπών και του εν γένει συστήματος του δικαίου του ανταγωνισμού στο οποίο αυτή υπάγεται, ενδεχομένως δε και βάσει των γενικών αρχών που συνάγονται από το σύνολο των εθνικών εννόμων τάξεων, αφετέρου δε ότι, μολονότι η φύση της υποχρέωσης καταβολής που υπέχουν οι εταιρίες στις οποίες η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμα για τα οποία ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, λόγω παραβιάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, διαφέρει από αυτήν των συνοφειλετών παροχής κατά το ιδιωτικό δίκαιο, το νομικό καθεστώς, ιδίως, που διέπει τις ενοχές εις ολόκληρον πρέπει να αποτελεί το πρότυπο εν προκειμένω.
- 68 Επιπλέον, καθόσον η εξουσία της Επιτροπής να επιβάλλει κυρώσεις αφορά μόνον τον καθορισμό των εξωτερικών σχέσεων των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή επιβάλλει σε πλείονες εταιρίες την υποχρέωση καταβολής προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον παράγει κατ' ανάγκην όλα τα αποτελέσματα που συναρτώνται αυτοδικαίως με το νομικό καθεστώς περί καταβολής των προστίμων στο δίκαιο του ανταγωνισμού, τούτο δε τόσο στις σχέσεις μεταξύ δανειστή και αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών όσο και στις σχέσεις των συνοφειλετών αυτών μεταξύ τους.
- 69 Τέλος, οι σκέψεις 158 και 159 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ενέχουν πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον στις σκέψεις αυτές το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι ελλείπει οποιασδήποτε διαπιστώσεως, στην απόφαση της Επιτροπής περί επιβολής σε πλείονες εταιρίες προστίμου για την καταβολή του οποίου αυτές ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, περί του ότι, στο πλαίσιο της επιχειρήσεως, ορισμένες εταιρίες υπέχουν μεγαλύτερη ευθύνη απ' ό,τι άλλες για τη συμμετοχή της εν λόγω επιχειρήσεως στη σύμπραξη κατά τη διάρκεια ορισμένου χρονικού διαστήματος, πρέπει να γίνει δεκτό ότι φέρουν την ίδια ευθύνη και ότι, ως εκ τούτου, οφείλουν το ίδιο ποσοστό επί των προστίμων που τους επιβλήθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον.
- 70 Συγκεκριμένα, το δίκαιο της Ένωσης δεν περιλαμβάνει τέτοιο καταρχήν εφαρμοστέο κανόνα περί ευθύνης κατά το ίδιο ποσοστό, δεδομένου ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 62 της παρούσας αποφάσεως, τα ποσοστά που αναλογούν στους συνοφειλέτες προστίμου για την καταβολή του οποίου ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον πρέπει, με την επιφύλαξη της τηρήσεως του δικαίου της Ένωσης, να καθορίζονται κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου.

- 71 Τούτου δοθέντος, πρέπει να επισημανθεί ότι, καταρχήν, στο δίκαιο της Ένωσης δεν αντιβαίνει ενδεχόμενη εσωτερική κατανομή τέτοιου προστίμου βάσει κανόνα του εθνικού δικαίου ο οποίος καθορίζει τα ποσοστά που αναλογούν στους αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλέτες λαμβάνοντας υπόψη την ευθύνη τους ή την ενοχή τους όσον αφορά τη διάπραξη της παραβάσεως που προσάπτεται στην επιχείρηση της οποίας αποτελούν μέρος, συνοδευόμενη, ενδεχομένως, από καταρχήν εφαρμοστέο κανόνα, ο οποίος να προβλέπει ότι, εφόσον δεν μπορεί να αποδειχθεί από τις εταιρίες που ζητούν κατανομή σε ίσα μέρη ότι ορισμένες εταιρίες φέρουν μεγαλύτερη ευθύνη από άλλες για τη συμμετοχή της εν λόγω επιχειρήσεως στη σύμπραξη κατά τη διάρκεια ορισμένου χρονικού διαστήματος, ότι οι εμπλεκόμενες εταιρίες πρέπει να ευθύνονται κατά το ίδιο ποσοστό.
- 72 Δεύτερον, οι σκέψεις 245, 247, 262 και 263 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά των οποίων βάλλει η Επιτροπή ενέχουν επίσης πλάνη περί το δίκαιο, δεδομένου ότι με αυτές το Γενικό Δικαστήριο καθορίζει, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία που του αναγνωρίζει, σύμφωνα με το άρθρο 261 ΣΛΕΕ, το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, το ποσοστό επί των προστίμων που πρέπει να φέρει κάθε εταιρία η οποία αποτελούσε μέρος της εμπλεκόμενης επιχειρήσεως κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα διαπράξεως της παραβάσεως.
- 73 Συγκεκριμένα, για να προβεί, με τις ως άνω σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε αυτήν την εσωτερική κατανομή, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε ρητώς στις κρίσεις που εξέθεσε στις σκέψεις 158 και 159 της αποφάσεως αυτής. Όπως, όμως, κρίθηκε στη σκέψη 70 της παρούσας αποφάσεως, το σκεπτικό αυτό, καθόσον μ' αυτό διατυπώνεται κανόνας καταρχήν εφαρμοστέος περί ευθύνης κατά ίσο ποσοστό, ο οποίος φέρεται ως προβλεπόμενος από το δίκαιο της Ένωσης, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.
- 74 Επιπλέον, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την παρούσα απόφαση, η εξουσία επιβολής κυρώσεων που διαθέτει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δεν περιλαμβάνει και την εξουσία κατανομής του επιβληθέντος προστίμου μεταξύ των διαφόρων ευθυνομένων αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών όσον αφορά τις εσωτερικές σχέσεις τους, κατόπιν της πλήρους εξοφλήσεώς του και της, ως εκ τούτου, ικανοποιήσεως της Επιτροπής, ούτε και το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να διαθέτει τέτοια εξουσία κατανομής κατά την άσκηση της, κατά το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού, πλήρους δικαιοδοσίας του να καταργεί, μειώνει ή επαυξάνει το εν λόγω πρόστιμο.
- 75 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι, κατά πάγια νομολογία, η πλήρης δικαιοδοσία της οποίας απολαύει το Γενικό Δικαστήριο του παρέχει τη δυνατότητα να αντικαθιστά την εκτίμηση της Επιτροπής με τη δική του (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, C-679/11 P, Alliance One International κατά Επιτροπής, σκέψη 104 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), η δικαιοδοσία αυτή δεν μπορεί να περιλαμβάνει και εκτιμήσεις που δεν εμπίπτουν στην εξουσία της Επιτροπής για την επιβολή κυρώσεων.
- 76 Από το σύνολο των προεκτεθέντων συνάγεται ότι οι τρεις πρώτοι λόγοι αναιρέσεως που προβάλλει η Επιτροπή πρέπει να γίνουν δεκτοί, ενώ ο έβδομος λόγος αναιρέσεως πρέπει, πάντως, να απορριφθεί.
- 77 Υπό τις συνθήκες αυτές, η εκ μέρους της Επιτροπής αίτηση αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτή, χωρίς να απαιτείται το Δικαστήριο να εξετάσει τον τέταρτο, τον πέμπτο και τον έκτο λόγο αναιρέσεως. Πράγματι, οι λόγοι αυτοί έχουν όλως επικουρικό χαρακτήρα ως προς τους τρεις πρώτους λόγους που προβάλλονται με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, καθόσον στηρίζονται στην παραδοχή ότι οι τρεις πρώτοι λόγοι αναιρέσεως θα απορρίπτονταν από το Δικαστήριο. Επιπλέον, εάν οι λόγοι αναιρέσεως από τον τέταρτο έως τον έκτο γίνονταν δεκτοί, δεν θα συνεπάγονταν την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πέραν του σημείου που θα συνεπαγόταν το βάσιμο των τριών πρώτων λόγων.

2. Επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν από το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής

- 78 Πρέπει καταρχάς να διαπιστωθεί ότι το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής δεν δύναται να έχει ως συνέπεια την αναίρεση του σημείου 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αποτελεί το κύριο αίτημα που προβάλλεται με αυτήν.
- 79 Συγκεκριμένα από τις σκέψεις 137 έως 167 και από τη σκέψη 237 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως καθόσον αφορά τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου που έπρεπε να επιβληθεί στη SEHV και στη Magrini και καθόσον αφορά τον καθορισμό των ποσών που έπρεπε να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οι τότε προσφεύγουσες, τούτο δε για τρεις λόγους, δηλαδή ότι, κρίνοντας αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες τις Reytolle, SEHV και Magrini για την καταβολή προστίμου του οποίου το ύψος υπερέβαινε σαφώς την κοινή ευθύνη τους, μη κρίνοντας αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες τις Siemens Österreich και KEG για την καταβολή μέρους του προστίμου που επιβλήθηκε στις SEHV και Magrini και μη υποχρεώνοντας μόνη τη Reytolle σε καταβολή μέρους του επιβληθέντος σε αυτήν προστίμου, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων.
- 80 Όπως, όμως, επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 27 των προτάσεών του, οι τρεις αυτοί λόγοι, τους οποίους, άλλωστε, δεν αμφισβήτησε η Επιτροπή ενώπιον του Δικαστηρίου και στους οποίους στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο για να ακυρώσει το άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως, δεν απορρέουν από την εφαρμογή των αρχών σχετικά με τις εσωτερικές σχέσεις μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, όπως διατυπώθηκαν στις σκέψεις 153 και 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αποτελούν αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής.
- 81 Αντιθέτως, οι ως άνω λόγοι αφορούν την εφαρμογή των αρχών που διέπουν τις εξωτερικές σχέσεις μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπευθύνων, δηλαδή την ευθύνη καθεμίας από τις εταιρίες για την καταβολή στην Επιτροπή του συνολικού ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην επιχείρηση της οποίας αποτελούσαν μέρος κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως, όπως τις υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 148 έως 152, στην πρώτη περίοδο της σκέψεως 153 και στη σκέψη 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σκέψεις που ουδόλως ενέχουν πλάνη περί το δίκαιο, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 49, 54, 57 και 59 της παρούσας αποφάσεως.
- 82 Αντιθέτως, το βάσιμο των τριών πρώτων λόγων αναιρέσεως που προέβαλε η Επιτροπή συνεπάγεται την αναίρεση του σημείου 3 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπως ζητεί και το θεσμικό όργανο αυτό, καθόσον από τις σκέψεις 245, 247, 262 και 263 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ρητώς ότι ο καθορισμός των ποσοστών που αναλογούν στις εταιρίες στο πλαίσιο των εσωτερικών μεταξύ τους σχέσεων, στον οποίο προέβη το Γενικό Δικαστήριο ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του και βάσει των αρχών περί εσωτερικής κατανομής της αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλής που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 158 και 159 της αποφάσεως εκείνης, αποτελεί μέρος του σκεπτικού στο οποίο στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο για να τροποποιήσει και εν συνεχεία να επιβάλει τα πρόστιμα που επιβάλλονται με το σημείο 3 του διατακτικού της ίδιας αποφάσεως.
- 83 Ως εκ τούτου, το σημείο 3 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να αναιρεθεί καθόσον συνεπάγεται τον καθορισμό των αναλογούντων ποσοστών επί των ποσών του προστίμου τα οποία επιβλήθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στις πρωτοδίκως προσφεύγουσες.
- 84 Δεδομένου ότι οι προσφυγές έχουν απορριφθεί κατά τα λοιπά, σύμφωνα με το σημείο 4 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής περί απορρίψεως των προσφυγών που είχαν ασκηθεί στο πλαίσιο των υποθέσεων T-122/07, T-123/07 και T-124/07, όσον αφορά την ακύρωση του άρθρου 2, στοιχεία ι', ια' και ιβ', της επίμαχης αποφάσεως την οποία είχαν ζητήσει οι πρωτοδίκως προσφεύγουσες.

B — *Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Reyrolle*

85 Προς στήριξη της αιτήσεως της αναιρέσεως, η Reyrolle προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως, αντλούμενους από παραβίαση της αρχής της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων, όσον αφορά τον πρώτο, και των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας, όσον αφορά τον δεύτερο.

1. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

86 Με τον πρώτο λόγο της αναιρέσεως, η Reyrolle υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων, καθόσον, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, παρέβη το άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 επιβάλλοντας το πρόστιμο στην επιχείρηση που συναποτελούσαν η Rolls-Royce και η Reyrolle όσον αφορά το χρονικό διάστημα από το 1988 έως το 1998 όχι βάσει της καταστάσεως της επιχειρήσεως αυτής, αλλά βάσει της οικονομικής ισχύος της οικονομικής ενότητας που δημιουργήθηκε μετά από πλείονα έτη, με τη μεταβίβαση της Reyrolle στη VA Technologie.

87 Η Reyrolle υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να υπολογίσει ένα μόνον αρχικό ποσό, λαμβάνοντας υπόψη τον κύκλο εργασιών και το μερίδιο αγοράς της επιχειρήσεως που αποτελούσε ο όμιλος VA Tech, αλλά έπρεπε να καθορίσει διαφορετικό αρχικό ποσό για τη Reyrolle όσον αφορά το προγενέστερο χρονικό διάστημα, κατά τη διάρκεια του οποίου, όπως διευκρινίσθηκε στη σκέψη 6 της παρούσας αποφάσεως, αποτελούσε θυγατρική της επιχειρήσεως Rolls-Royce, δηλαδή κατά το χρονικό διάστημα από τις 15 Απριλίου 1988 έως τις 20 Σεπτεμβρίου 1998.

88 Κατά τη Reyrolle, το αρχικό ποσό, για το χρονικό διάστημα πριν τη μεταβίβαση της Reyrolle στη VA Technologie, έπρεπε να καθορισθεί βάσει του μεριδίου που κατείχε στην αγορά η αποτελούμενη από τις Rolls-Royce και Reyrolle επιχείρηση και αποκλειστικώς βάσει του κύκλου εργασιών της επιχειρήσεως αυτής. Κατά τον τρόπο αυτό, το συνολικό πρόστιμο που θα επιβαλλόταν στη Reyrolle έπρεπε να ανέρχεται κατά το μέγιστο στα 2,05 εκατομμύρια ευρώ.

89 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος. Διατείνεται ότι δεν δικαιολογούνταν ο καθορισμός χωριστού αρχικού ποσού για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο η Reyrolle ανήκε στην επιχείρηση Rolls-Royce, δεδομένου ότι καμία παράβαση δεν μπορούσε να καταλογισθεί στη μητρική εταιρία της επιχειρήσεως αυτής. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη κι αν καθοριζόταν ένα τέτοιο αρχικό ποσό, το ύψος του προστίμου, βάσει των διαθέσιμων στοιχείων, δεν θα μειωνόταν αλλά θα αυξανόταν.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

90 Η Reyrolle υποστηρίζει ότι, βάσει της αρχής της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων, καθόσον, κατά το χρονικό διάστημα συμμετοχής της στην επίμαχη σύμπραξη, υπήρξε διαδοχικώς μέρος δύο επιχειρήσεων, συγκεκριμένα δε της επιχειρήσεως Rolls-Royce και, εν συνεχεία, της αποτελούμενης από τον όμιλο VA Tech επιχειρήσεως, το πρόστιμο ύψους 9 450 000 ευρώ που της επέβαλε ατομικώς το Γενικό Δικαστήριο στο σημείο 3, τελευταία περίπτωση, του διατακτικού της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, έπρεπε να υπολογισθεί βάσει δύο διαφορετικών αρχικών ποσών για τις δύο εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, τα οποία θα αφορούν τα δύο διαδοχικά χρονικά διαστήματα διαπράξεως της παραβάσεως, κατά τη διάρκεια των οποίων αποτελούσε μέρος καθεμίας από τις επιχειρήσεις αυτές.

- 91 Όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως, η αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων επιτάσσει, κατά την εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, το ύψος του ποσού του προστίμου που επιβάλλεται να καθορίζεται αναλόγως της σοβαρότητας της παραβάσεως που προσάπτεται ατομικώς στην οικεία επιχείρηση και της χρονικής διάρκειάς της. Η αρχή αυτή τυγχάνει εφαρμογής και οσάκις, όπως συνέβη εν προκειμένω, το ύψος του ποσού καθορίζεται από το Γενικό Δικαστήριο, κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του.
- 92 Όπως, όμως, επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 131 έως 134 των προτάσεων του, από τις σκέψεις 140, 144 και 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, για να καθορίσει το πρόστιμο που έπρεπε να επιβληθεί χωριστά στη Reyrolle όσον αφορά το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ανήκε στον όμιλο Rolls-Royce, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στο σκεπτικό ότι, κατά το χρονικό διάστημα αυτό, η παράβαση διαπράχθηκε αυτοτελώς από τη Reyrolle, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε διαπιστώσει ότι, όσον αφορά τη μητρική εταιρία της επιχειρήσεως Rolls-Royce, η παράβαση είχε παραγραφεί. Δεν αμφισβητείται κατά τα λοιπά ότι, κατά το μεταγενέστερο της παραβάσεως χρονικό διάστημα, η Reyrolle εξακολούθησε να μετέχει στη σύμπραξη ως μέρος της επιχειρήσεως την οποία αποτελούσε ο όμιλος VA Tech, του οποίου η επικεφαλής εταιρία, δηλαδή η VA Technologie, κρίθηκε επίσης υπεύθυνη για την παράβαση.
- 93 Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, καθόσον ουδεμία παράβαση προσάπτεται ατομικώς στην επιχείρηση Rolls-Royce, η αρχή της εξατομικεύσεως των ποινών και των κυρώσεων επέτασσε τον καθορισμό του ποσού του προστίμου όχι αναλόγως των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της επιχειρήσεως αυτής, αλλά μίας αποκλειστικώς επιχειρήσεως, αποτελούμενης, προ της αποκτήσεώς της από τη VA Technologie, αποκλειστικώς από τη Reyrolle, κατόπιν δε της μεταβιβάσεως αυτής, από τη Reyrolle και τις λοιπές εταιρίες του ομίλου VA Tech που μετείχαν στη σύμπραξη.
- 94 Κατά συνέπεια, ορθώς καθόρισε το Γενικό Δικαστήριο ένα μόνον αρχικό ποσό για την αποτελούμενη από τον όμιλο VA Tech επιχείρηση, βάσει του κύκλου εργασιών της του έτους 2003, που ήταν το τελευταίο πλήρες έτος κατά το οποίο συνεχίσθηκε η παράβαση, επιμερίζοντας εν συνεχεία την ευθύνη για την παράβαση μεταξύ των διαφόρων εταιριών όσον αφορά τα χρονικά διαστήματα κατά τα οποία αυτές μετείχαν στη σύμπραξη.
- 95 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως τον οποίο προέβαλε η Reyrolle πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 96 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Reyrolle προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραβίασε τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας, καθόσον, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, εφήρμοσε διαφορετικές μεθόδους υπολογισμού από εκείνες που προέκρινε για τις άλλες εταιρίες, μέθοδοι που περιήγαν την αναιρεσείουσα σε ουσιωδώς δυσμενέστερη θέση απ' ό,τι οι εν λόγω εταιρίες.
- 97 Πρώτον, όσον αφορά τις SEHV και Magrini, εταιρίες οι οποίες ανήκαν διαδοχικώς στην επιχείρηση Schneider και στην επιχείρηση VA Tech, από τη σκέψη 241 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο καθόρισε διαφορετικά αρχικά ποσά για κάθε χρονικό διάστημα κατά το οποίο οι εταιρίες αυτές ανήκαν σε διαφορετική επιχείρηση. Όσον αφορά τη Reyrolle, αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο εφήρμοσε εντελώς διαφορετική μέθοδο, δεδομένου ότι καθόρισε το ύψος του προστίμου βάσει ενιαίου βασικού ποσού, μολοντί η εταιρία αυτή ανήκε κατά το χρονικό διάστημα διαπράξεως της παραβάσεως σε διάφορες επιχειρήσεις, στοιχείο που είχε ως αποτέλεσμα να επιβληθεί στην εν λόγω εταιρία δυσανάλογο πρόστιμο.

- 98 Δεύτερον, η δυσμενής διάκριση σε βάρος της Reyrolle επιτείνεται εάν συγκριθεί η μέθοδος υπολογισμού του προστίμου που της επιβλήθηκε με εκείνη που εφήρμοσε η Επιτροπή στην περίπτωση ορισμένων ιαπωνικών επιχειρήσεων των οποίων η θέση ήταν καθ' όλα παρεμφερής αυτής της Reyrolle, δεδομένου ότι, όσον αφορά τις επιχειρήσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε διαφορετικά αρχικά ποσά για το χρονικό διάστημα πριν την ένταξη σε κοινή επιχείρηση της δραστηριότητάς τους στον τομέα των ΕΜΜΑ.
- 99 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, δεδομένου ότι δεν προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και ότι, ως εκ τούτου, αποτελεί νέο ισχυρισμό. Εν πάση περιπτώσει, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 100 Όσον αφορά το παραδεκτό του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.
- 101 Μολονότι, βεβαίως, η Reyrolle δεν προέβαλε πρωτοδίκως το επιχείρημα περί δυσμενών διακρίσεων, στις οποίες αναφέρεται με τον υπό κρίση λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, το γεγονός αυτό δεν δύναται να καταστήσει τον λόγο απαραδέκτο.
- 102 Πράγματι, η Reyrolle μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς αναίρεση προβάλλοντας, ενώπιον του Δικαστηρίου, λόγους αντλούμενους από την ίδια την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οι οποίοι σκοπούν στην κατά τον νόμο αμφισβήτηση του βάσιμους της (απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2007, C-176/06 P, Stadtwerke Schwäbisch Hall κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 17).
- 103 Εν προκειμένω, η Reyrolle προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι την αντιμετώπισε δυσμενώς καθόσον καθόρισε, ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, το ύψος του προστίμου που έπρεπε να της επιβληθεί. Μολονότι για τον υπολογισμό των προστίμων το Γενικό Δικαστήριο έκανε χρήση της ίδιας μεθόδου με αυτήν που προέκρινε η Επιτροπή, εντούτοις, πράττοντας κατά τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε τη συγκεκριμένη μέθοδο, η δε προβαλλόμενη δυσμενής διάκριση για την οποία παραπονείται η Reyrolle οφείλεται στον υπολογισμό εκ νέου του ύψους του προστίμου, στον οποίο προέβη το Γενικό Δικαστήριο, και απορρέει, συνεπώς, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.
- 104 Επιπλέον, ο λόγος αυτός αναιρέσεως, καθόσον αφορά τον υπολογισμό του προστίμου στον οποίο προέβη το Γενικό Δικαστήριο ασκώντας την πλήρη δικαιοδοσία του, δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτος, δεδομένου ότι, ως εκ της φύσεώς του, δεν ήταν δυνατό να προβληθεί πρωτοδίκως (βλ., σχετικώς, προμνημονευθείσα απόφαση Alliance One International κατά Επιτροπής, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 105 Όσον αφορά την επί της ουσίας εξέταση αυτού του λόγου αναιρέσεως, από τη νομολογία προκύπτει ότι η άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας δεν μπορεί, κατά τον καθορισμό του ποσού των προστίμων, να συνεπάγεται δυσμενή διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που μετείχαν σε συμφωνία αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 30ής Μαΐου 2013, C-70/12 P, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 106 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως παραβιάζεται μόνον όταν παρεμφερείς καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο ή όταν διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά όμοιο τρόπο, εκτός εάν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, C-76/06 P, Britannia Alloys & Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-4405, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 107 Διαπιστώνεται, ωστόσο, εν προκειμένω, ότι δεν παραβιάστηκε η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι η κατάσταση της Reyrolle δεν ήταν παρεμφερής εκείνης του ομίλου Schneider ούτε της καταστάσεως των Ιαπώνων κατασκευαστών.
- 108 Όσον αφορά καταρχάς το επιχείρημα ότι η Reyrolle υπέστη δυσμενή διάκριση έναντι της SEHV και της Magrini, επισημάνθηκε στις σκέψεις 92 και 93 της παρούσας αποφάσεως ότι η Reyrolle μετείχε στην επίμαχη σύμπραξη ως μέλος μίας μόνον επιχειρήσεως, συγκεκριμένα δε της αποτελούμενης από τον όμιλο VA Tech, η σύνθεση του οποίου μεταβλήθηκε κατά το χρονικό διάστημα διαπράξεως της παραβάσεως.
- 109 Εν συνεχεία, η κατάσταση αυτή διαφέρει εκείνης στην οποία βρίσκονταν οι SEHV και Magrini. Συγκεκριμένα, οι εταιρίες αυτές μετείχαν διαδοχικώς στην επίμαχη σύμπραξη ως μέλη δύο διαφορετικών επιχειρήσεων, δηλαδή, αρχικά, ως μέρος της επιχειρήσεως της οποίας μητρική εταιρία ήταν η Schneider, εν συνεχεία δε, κατόπιν της μεταβιβάσεώς τους στη VA Technologie, ως μέλη της αποτελούμενης από τον όμιλο VA Tech επιχειρήσεως. Εξάλλου, τόσο η Schneider όσο και η VA Technologie κρίθηκαν ατομικώς υπεύθυνες λόγω συμμετοχής στη σύμπραξη αυτή.
- 110 Ομοίως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η κατάσταση της Reyrolle ήταν παρεμφερής εκείνης των Ιαπώνων κατασκευαστών. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι οι εμπλεκόμενοι Ιάπωνες κατασκευαστές, δηλαδή οι Fuji και Hitachi, αφενός, και οι Mitsubishi και Toshiba, αφετέρου, μετείχαν αρχικά αυτοτελώς στη σύμπραξη αυτή. Μολονότι την 1η Οκτωβρίου 2002 οι εταιρίες αυτές ενέταξαν τις δραστηριότητές τους στον τομέα των EMMA σε δύο κοινές επιχειρήσεις και συγκεκριμένα την JAEPS και την TM T&D Corp., αντιστοίχως, εντούτοις εξακολούθησαν να υφίστανται ως αυτόνομες και ανεξάρτητες επιχειρήσεις. Τούτο δεν συνέβη, αντιθέτως, στην περίπτωση της Reyrolle, δεδομένου ότι, κατόπιν της μεταβιβάσεώς της στη VA Technologie και της εντάξεώς της στην αποτελούμενη από τον όμιλο VA Tech επιχείρηση, δεν εξακολούθησε να υφίσταται ως αυτόνομη και ανεξάρτητη επιχείρηση.
- 111 Όσον αφορά, τέλος, την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι δεν απόκειται σε αυτό, οσάκις αποφαινεται επί νομικών ζητημάτων στο πλαίσιο αναιρέσεως, να αντικαθιστά, για λόγους επιείκειας, την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου με τη δική του, αποφαινόμενο, κατ' άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, επί του ύψους των προστίμων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις λόγω παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, μόνο καθόσον το Δικαστήριο κρίνει ότι η αυστηρότητα της κυρώσεως δεν είναι απλώς μη ενδεδειγμένη, αλλά και υπερβολική σε σημείο που να καθίσταται δυσανάλογη, πρέπει να διαπιστώνεται η ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, λόγω του μη ενδεδειγμένου ύψους προστίμου (βλ., μεταξύ άλλων, προμνημονευθείσα απόφαση Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 112 Η Reyrolle, όμως, περιορίσθηκε στην προσπάθεια να τεκμηριώσει την αιτίασή της περί δυσανάλογου χαρακτήρα του προστίμου που της επέβαλε το Γενικό Δικαστήριο με επιχειρήματα περί του ότι υπέστη δυσμενή διάκριση, τα οποία αποδείχθηκαν αβάσιμα. Εντούτοις, δεν ανέπτυξε περαιτέρω ειδική επιχειρηματολογία δυνάμενη να αποδείξει το υπερβολικό ύψος του προστίμου αυτού. Ως εκ τούτου, η αιτίαση που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί.
- 113 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως τον οποίο προέβαλε η Reyrolle προς στήριξη της αιτήσεώς της πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 114 Συνεπώς, δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε η Reyrolle προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Γ — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της SEHV και της Magrini

- 115 Καταρχάς, πρέπει να εξετασθούν από κοινού οι δύο πρώτοι λόγοι που προέβαλαν οι SEHV και Magrini προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως.

1. Επί των δύο πρώτων λόγων αναιρέσεως, οι οποίοι αντλούνται από παραβίαση της αρχής *ne ultra petita* και της αρχής του δεδικασμένου, αντιστοίχως

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 116 Η SEHV και η Magrini επισημαίνουν, αφενός, ότι η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή τους αφορούσε το πρόστιμο των 4 500 000 ευρώ για την καταβολή του οποίου ευθύνονταν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τη Schneider, σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο ια', της επίμαχης αποφάσεως και όχι και το πρόστιμο των 3 600 000 ευρώ το οποίο όφειλε να καταβάλει αποκλειστικώς η Schneider, βάσει του άρθρου 2, στοιχείο ι', της αποφάσεως αυτής. Αφετέρου, οι εταιρίες αυτές επισημαίνουν ότι, μολονότι μόνον η Schneider μπορούσε να αμφισβητήσει την επιβολή του δεύτερου αυτού προστίμου, η εν λόγω εταιρία δεν άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

- 117 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο, ακυρώνοντας το πρόστιμο που επιβλήθηκε με το άρθρο 2, στοιχείο ι', της επίμαχης αποφάσεως και περιλαμβάνοντας το ποσό του στο πρόστιμο για την καταβολή του οποίου ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον η Schneider, η SEHV και η Magrini, δεν παραβίασε μόνον την αρχή *ne ultra petita*, αλλά και του δεδικασμένου με την οποία είχε περιβληθεί η απόφαση εκείνη έναντι της Schneider.

- 118 Η Επιτροπή φρονεί ότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως είναι καθ' όλα απαράδεκτη, δεδομένου ότι τα αιτήματά της είναι διαμετρικώς αντίθετα εκείνων της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, καθόσον το ζήτημα του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στις εταιρίες που ανήκαν διαδοχικώς στις επιχειρήσεις Schneider και VA Tech υποβλήθηκε στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο των προσφυγών που άσκησαν οι πρωτοδίκως προσφεύγουσες, το δικαιοδοτικό αυτό όργανο μπορούσε να τροποποιήσει το ποσό του ως άνω προστίμου κατ' άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, χωρίς να παραβιάσει ούτε την αρχή *ne ultra petita* ούτε την ισχύ του δεδικασμένου.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 119 Προκαταρκτικώς, πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί ότι, όπως επιβεβαιώνεται βάσει του άρθρου 113, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο ασκήσεως της αναιρέσεως, τα αιτήματα που προβάλλονται με την αίτηση αναιρέσεως πρέπει να σκοπούν στο να γίνουν δεκτά, εν όλω ή εν μέρει, τα αιτήματα που είχαν υποβληθεί πρωτοδίκως.

- 120 Ως εκ τούτου, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 150 των προτάσεών του, η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη καθόσον, με τα αιτήματά τους, οι αναιρεσείουσες ζητούν την επικύρωση του άρθρου 2, στοιχείο ια', της επίμαχης αποφάσεως, του οποίου την ακύρωση είχαν ζητήσει πρωτοδίκως.

- 121 Εν συνεχεία, όπως επίσης επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο προμνημονευθέν σημείο 150, η αίτηση αναιρέσεως των SEHV και Magrini είναι απαράδεκτη και καθόσον με τα αιτήματά της ζητείται η επικύρωση του άρθρου 2, στοιχείο ι', της επίμαχης αποφάσεως, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή αφορά πρόστιμο το κύρος της επιβολής του οποίου μπορεί να προσβάλλει μόνον η εταιρία Schneider. Η εταιρία αυτή, όμως, δεν άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

- 122 Τέλος, η υπό κρίση αίτηση αναίρεσεως είναι απαράδεκτη καθόσον οι SEHV και Magrini ζητούν από το Δικαστήριο να κρίνει, όσον αφορά το άρθρο 2, στοιχείο ια', της επίμαχης αποφάσεως, ότι καθεμία από τις αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλέτριες εταιρίες πρέπει να φέρει το ένα τρίτο του συνολικού ποσού των 4 500 000 ευρώ. Συγκεκριμένα, από τη σκέψη 74 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι το δικαιοδοτικό όργανο της Ένωσης δεν έχει, κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, την εξουσία να κατανείμει το ποσό του προστίμου μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών όσον αφορά τις εσωτερικές σχέσεις τους.
- 123 Η Επιτροπή, πάντως, δεν μπορεί να επικαλεσθεί το απαράδεκτο των αιτημάτων των SEHV και Magrini καθόσον σκοπούν στη μερική αναίρεση των σημείων 2 και 3 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 124 Επισημαίνεται ότι, με την αίτησή τους αναίρεσεως, οι SEHV και Magrini διατείνονται ότι το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε *ultra petita*, ακυρώνοντας, με το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 2, στοιχείο ι', της επίμαχης αποφάσεως, καθώς και το άρθρο της 2, στοιχείο ια', δεδομένου ότι η τελευταία αυτή διάταξη αφορά τη Schneider. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι η Schneider δεν άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οπότε η εταιρία αυτή δεν μπορούσε πλέον να αμφισβητήσει την απόφαση αυτή. Κατά τις αναιρεσείουσες, όμως, το πρόστιμο, όπως τροποποιήθηκε από το Γενικό Δικαστήριο, στο σημείο 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αποφάσεώς του, κατόπιν της ακυρώσεως του άρθρου 2 της επίμαχης αποφάσεως, καθόσον αυτή αφορά τη Schneider, είναι ιδιαιτέρως επαχθές για αυτές.
- 125 Δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες, προς στήριξη των αιτημάτων τους για μερική ακύρωση των σημείων 2 και 3 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προβάλλουν λόγους οφειλόμενους στην ίδια την απόφαση, τα αιτήματα αυτά, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που μνημονεύθηκε στη σκέψη 102 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να κριθούν παραδεκτά.
- 126 Όσον αφορά την επί της ουσίας εξέταση των δύο πρώτων λόγων αναίρεσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης μπορούν να ασκούν την πλήρη δικαιοδοσία τους οσάκις το ζήτημα του ύψους του προστίμου υποβάλλεται στην εκτίμησή τους (βλ., μεταξύ άλλων, προμνημονευθείσα απόφαση *Alliance One International* κατά Επιτροπής, σκέψη 105).
- 127 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ζήτημα του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε ατομικώς στη Schneider, βάσει του άρθρου 2, στοιχείο ι', της επίμαχης αποφάσεως, δεν υποβλήθηκε στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου.
- 128 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η Schneider δεν άσκησε προσφυγή με την οποία να αμφισβητεί το ύψος του προστίμου αυτού, το πρόστιμο δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής εκ μέρους των SEHV και Magrini, καθόσον δεν επιβλήθηκε στις εταιρίες αυτές.
- 129 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε *ultra petita* ακυρώνοντας, με το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 2, στοιχεία ι' και ια', της επίμαχης αποφάσεως και τροποποιώντας, με το σημείο 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού αυτού, τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν με τις εν λόγω διατάξεις, περιλαμβάνοντάς τα σε ένα μόνον ποσό το οποίο έπρεπε να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον η Schneider, η SEHV και η Magrini.
- 130 Βεβαίως, όπως επισημαίνει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 248 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μολονότι η τροποποίηση αυτή του ύψους του προστίμου δεν μεταβάλλει το συνολικό ποσό το οποίο μπορεί να αξιώσει η Επιτροπή από τη Schneider όσον αφορά τις εξωτερικές σχέσεις μεταξύ αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών, είναι πάντως ευνοϊκή για την εν λόγω εταιρία, όσον αφορά το ύψος του προστίμου το οποίο θα φέρει τελικώς η εταιρία αυτή στο πλαίσιο του επιμερισμού των μεταξύ συνοφειλετών. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να προβεί σε τέτοια μεταρρύθμιση της αποφάσεως, η οποία ενδέχεται να αποδειχθεί δυσμενής για τις SEHV και

Magrini, τόσο όσον αφορά τις εξωτερικές όσο και τις εσωτερικές σχέσεις μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον οφειλετών. Πράγματι, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, καταρχάς, να κρίνει ότι η επιβολή του επίμαχου προστίμου δεν ήταν νόμιμη χωρίς να παραβιάσει την αρχή *ne ultra petita*, κατά τον ίδιο τρόπο δεν μπορούσε, εν συνεχεία, να ασκήσει την πλήρη δικαιοδοσία του προκειμένου να καταργήσει, να μειώσει ή να αυξήσει το πρόστιμο αυτό.

131 Από το σύνολο των προεκτεθέντων συνάγεται ότι οι δύο πρώτοι λόγοι αναιρέσεως που προέβαλαν οι SEHV και Magrini πρέπει να γίνουν δεκτοί.

132 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως των SEHV και Magrini χωρίς να απαιτείται το Δικαστήριο να εξετάσει τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως. Πράγματι, ο λόγος αυτός αναιρέσεως έχει όλως επικουρικό χαρακτήρα σε σχέση με τους δύο πρώτους, καθόσον, σε περίπτωση απορρίψεως από το Δικαστήριο των δύο πρώτων λόγων αναιρέσεως, με τον τρίτο λόγο προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο ότι, εν πάση περιπτώσει, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο τροποποιώντας το πρόστιμο, στο σημείο 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να παράσχει στις εμπλεκόμενες εταιρίες τη δυνατότητα να εκθέσουν τις απόψεις τους σχετικά με τον εκ νέου καθορισμό του προστίμου. Εξάλλου, σε περίπτωση κατά την οποία ο λόγος αυτός αναιρέσεως γινόταν δεκτός, δεν θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σε έκταση ευρύτερη αυτής που θα συνεπαγόταν το βάσιμο των δύο πρώτων λόγων αναιρέσεως που εξετάσθηκαν.

2. Επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν από το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως της SEHV και της Magrini

133 Λαμβανομένου υπόψη ότι τα αιτήματα που προβλήθηκαν με την αίτησή τους αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτα, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 119 έως 122 της παρούσας αποφάσεως, το βάσιμο των δύο πρώτων λόγων που προέβαλαν οι SEHV και Magrini συνεπάγεται την αναίρεση του σημείου 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον με αυτό ακυρώνεται το άρθρο 2, στοιχεία ι' και ια', της επίμαχης αποφάσεως, καθώς και την αναίρεση του σημείου 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

134 Δεδομένου ότι οι SEHV και Magrini δεν ζήτησαν κατά τα λοιπά, στο πλαίσιο της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, να γίνουν δεκτές οι προσφυγές που ασκήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων T-122/07 έως T-124/07, ισχύει η κατά το σημείο 4 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως απόρριψη των προσφυγών αυτών.

VI – Επί των δικαστικών εξόδων

135 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση κατά την οποία η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων.

136 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ιδίου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

137 Όσον αφορά την αίτηση αναιρέσεως της Reyrolle (C-232/11 P), δεδομένου ότι η εταιρία αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της αιτήσεως αυτής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

- 138 Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής (C-231/11 P) πρέπει να γίνει δεκτή, οι πρωτοδίκως προσφεύγουσες πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα της αιτήσεως αυτής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.
- 139 Δεδομένου ότι και η αίτηση αναιρέσεως των SEHV και Magrini (C-233/11 P) πρέπει να γίνει δεκτή, η Επιτροπή πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα όσον αφορά την αίτηση αυτή, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα των εταιριών αυτών.
- 140 Κατά τα λοιπά, δεν πρέπει να τροποποιηθεί η κατανομή των δικαστικών εξόδων όσον αφορά τον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας, όπως αυτή καθορίστηκε με τα σημεία 5 έως 7 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί το σημείο 2 του διατακτικού της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 3 Μαρτίου 2011, επί των υποθέσεων T-122/07 έως T-124/07, Siemens Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής, καθόσον με αυτό ακυρώνεται το άρθρο 2, στοιχεία ι' και ια', της αποφάσεως C(2006) 6762 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2007, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81 ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/38.899 — Εξοπλισμός μεταγωγής με μόνωση αερίου).**
- 2) **Αναιρεί το σημείο 3, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 2011, T-122/07 έως T-124/07, Siemens Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής.**
- 3) **Αναιρεί το σημείο 3, δεύτερη έως και τέταρτη περίπτωση, του διατακτικού της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 2011, T-122/07 έως T-124/07, Siemens Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής, καθόσον συνεπάγεται τον καθορισμό ποσοστών που αναλογούν στις πρωτοδίκως προσφεύγουσες επί των ποσών προστίμου για την καταβολή των οποίων ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον.**
- 4) **Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως κατά τα λοιπά.**
- 5) **Καταδικάζει τις Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA και Nuova Magrini Galileo SpA στα δικαστικά έξοδα όσον αφορά την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-231/11 P.**
- 6) **Καταδικάζει τη Siemens Transmission & Distribution Ltd στα δικαστικά έξοδα όσον αφορά την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-232/11 P.**
- 7) **Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα όσον αφορά την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-233/11 P.**
- 8) **Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα του πρώτου βαθμού δικαιοδοσίας, εξακολουθεί να ισχύει η κατανομή βάσει των σημείων 5 έως 7 του διατακτικού της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 2011, T-122/07 έως T-124/07, Siemens Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής.**

(υπογραφές)